

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

NICHOLAS
SPARKS

CEL MAI DE PREȚ
CADOU

editura rao

Dawson Cole începu să aibă vedenii imediat după explozia de pe platformă, în acea zi în care ar fi trebuit să moară.

În cei paisprezece ani de când lucra pe platformele petroliere, crezuse că le văzuse pe toate. În 1997, văzuse cum un elicopter își pierde controlul chiar înainte de aterizare. Se prăbușise pe platformă, provocând o explozie devastatoare, iar el se alesese cu arsuri de gradul doi pe spate în timp ce încercase să salveze pe cineva. Atunci muriseră treisprezece oameni, majoritatea din elicopter. Patru ani mai târziu, după ce o macara de pe platformă se prăbușise, o bucată de metal de mărimea unei mingi de baschet aproape că îi retezase capul. În 2004, se numărase printre puținii muncitori care mai rămăseseră pe platforma petrolieră când izbise uraganul Ivan. Vântul suflase cu o sută șazeci de kilometri la oră, iar valurile fuseseră atât de înalte, încât se gândise că ar fi fost mai bine să aibă o parașută pentru cazul în care platforma petrolieră s-ar fi prăbușit. Însă mai existau și alte pericole. Oamenii alunecau, piesele se desprindeau, iar tăieturile și vânătăile erau un lucru obișnuit pentru muncitorii din echipă. Dawson văzuse atâtea oase rupte, încât pierduse numărătoarea, două epidemii de intoxicație alimentară care îmbolnăviseră întreaga echipă, iar în urmă cu doi ani, în 2007, văzuse cum un vas de aprovizionare începuse să se scufunde imediat ce se desprinsese de platformă. Fusesse însă salvat în ultimul minut de o ambarcațiune a gărzii de coastă care se afla în apropiere.

Însă explozia fusese cu totul altceva. Deoarece nu existaseră scurgeri – în acel moment, mecanismele de siguranță și cele pentru protecția de rezervă împiedicaseră o deversare importantă – abia dacă se menționase ceva la știri despre incident, iar în câteva zile totul fusese dat uitării. Însă celor care se aflaseră acolo, inclusiv lui, întâmplarea le cauza coșmaruri. Până în momentul catastrofei, fusese o dimineață obișnuită. Supraveghea una dintre stațiile de pompare când unul dintre rezervoarele de stocare a petrolului explodează brusc. Înainte să apuce să-și dea seama ce se întâmplase, impactul exploziei îl aruncase în aer, iar el se izbise violent de un rezervor din apropiere. Apoi, totul fusese cuprins de flăcări. Întreaga platformă, acoperită cu un strat de grăsime și petrol, devenise repede un iad care cuprinsese întreaga instalație. Alte două explozii mari zguduiseră platforma petrolieră. Dawson își aminti cum trăsesse câteva trupuri din calea flăcărilor, însă o a patra explozie, mai puternică decât celelalte, îl aruncase în aer pentru a doua oară. Își aducea vag aminte că zburase în apă, o căzătură care ar fi trebuit să-l ucidă. Următorul lucru pe care și-l amintea era acela că plutea în Golful Mexicului, la o sută treizeci de kilometri sud de Golful Vermilion, în largul coastelor statului Louisiana.

Ca aproape toți ceilalți, nici el nu apucase să îmbrace costumul de supraviețuire sau să apuce vreun echipament de salvare. În depărtare, printre valuri, zărise un bărbat brunet fluturându-și mâna ca și când i-ar fi făcut semn să înoate către el. Dawson începuse să înoate într-acolo, luptându-se cu valurile, epuizat și amețit. Hainele și cizmele îl trăgeau în jos, iar când simți că nu mai are forță în mâini și în picioare, știu că avea să moară. I se părea că se apropia, cu toate că nu își putea da seama exact din cauza apei agitate. În acel moment zărise un colac de salvare plutind printre niște rămășițe. Cu o ultimă efortare, se prinsese de colac. Aflase mai târziu că stătuse în apă aproape patru ore, fiind purtat de curenți la o depărtare

de aproape un kilometru și jumătate de platforma petrolieră și că fusese găsit de un vas de aprovizionare, care se îndrepta spre locul incidentului. Fusese scos din apă și dus sub punte, alături de alți supraviețuitori. Dawson tremura din cauza hipotermiei și era amețit. Cu toate că avea privirea încetoșată – mai târziu a fost diagnosticat cu comoție moderată – conștientiză că fusese extrem de norocos. Văzuse bărbați cu arsuri grave pe brațe și pe umeri; unora le curgea sânge din ureche, altora li se oblojeau fracturile. Îi știa pe majoritatea după nume. Nu erau practic prea multe locuri unde puteau merge cei care se aflau pe o platformă petrolieră, care era, practic, un sătuc un mijlocul oceanului, și toată lumea ajungea, mai devreme sau mai târziu, la bufet, în sala de jocuri sau de sport. Cu toate astea, un bărbat i se păruse oarecum mai cunoscut, iar acesta se holba la el din partea cealaltă a încăperii aglomerate. Bărbatul brunet, care părea să aibă în jur de patruzeci de ani, purta un hanorac albastru pe care i-l împrumutase cineva de pe vas, probabil. Dawson avu impresia că era o apariție neobișnuită, pentru că semăna mai mult cu un ofițer decât cu un sonder. Bărbatul făcu semn cu mâna, amintindu-i brusc de imaginea acelei siluete pe care o zărise mai devreme în apă – *era el* – și, dintr-odată, Dawson simți cum i se ridică părul pe ceafă. Înainte să-și dea seama de cauza neliniștii lui, cineva îi așează o pătură pe umeri, apoi fu condus în locul unde un medic specialist aștepta să-l consulte.

Când se întoarse la locul lui, bărbatul dispăruse.

În următoarea oră fură aduși la bord mai mulți supraviețuitori și, simțind că se mai încălzește, Dawson începu să se gândească la restul echipei. Mulți dintre cei cu care lucrase ani la rând nu mai fuseseră găsiți. Mai târziu avea să afle că muriseră douăzeci și patru de oameni. Majoritatea trupurilor neînsuflețite, dar nu toate, fuseseră găsite în cele din urmă. Cât timp fusese internat în spital, Dawson se gândise mereu la faptul că unele familii nu apucaseră să își ia rămas-bun.

De la explozie, avusese probleme cu somnul și asta nu din cauza coșmarurilor, ci din cauză că nu reușea să scape de senzația agasantă că era urmărit. Se simțea... *bântuit*, oricât de ridicol ar fi sunat. Zi și noapte parcă zărea în răstimpuri câte o mișcare cu colțul ochiului, dar când își întorcea capul nu vedea pe nimeni sau nimic care ar fi putut explica acea impresie. Se întreba dacă nu începuse să-și piardă mințile. Doctorul era de părere că suferea de tulburare de stres posttraumatic din cauza accidentului și asta pentru că probabil creierul lui se afla în proces de vindecare în urma comoției. Cu toate că părea o explicație logică, Dawson nu era prea convins, însă dădu afirmativ din cap. Doctorul îi prescrise somnifere, însă Dawson nu își bătu nicio clipă capul să le ia.

Primise concediu plătit de șase luni, timp în care urmau să înceapă și demersurile legale. Trei săptămâni mai târziu, compania îi propuse o înțelegere, iar el semnă hârtiile. Până în acel moment, fusese deja contactat de o mulțime de avocați, toți dorind să fie primii care intențează un proces colectiv, însă el nu dorise să-și bată capul cu asta. Acceptă oferta companiei și depuse cecul la bancă în ziua în care îl primi. Având suficienți bani în cont încât să lase impresia că era bogat, se duse din nou la bancă și îi transferă aproape pe toți într-un cont pe care îl avea în Insulele Cayman. De acolo, aceștia fură transferați mai departe într-un cont corporativ din Panama pe care și-l deschisese fără prea multă hârțogărie, înainte să ajungă în contul final. Ca întotdeauna în astfel de cazuri, era aproape imposibil să le dea cineva de urmă.

Păstrase doar cât să-i ajungă pentru chirie și pentru alte cheltuieli. N-avea nevoie de prea mulți bani. Nici nu își dorea multe. Locuia într-o rulotă mare, care se afla la capătul unui drum neasfaltat, de la marginea orașului New Orleans. Oamenii care o vedeau, se gândeau probabil că singurul lucru bun în legătură cu ea era faptul că scăpase intactă în urma Uraganului Katrina din 2005. Cu pereții laterali din plastic

crăpat și decolorat, rulota era amplasată pe niște bolțari așezați unul peste altul – o fundație temporară, care, într-un fel sau altul, se transformase în timp într-una permanentă. Avea un dormitor și o baie, un spațiu îngust, care forma sufrageria, și o bucătărie în care abia încăpea un frigider micuț. Izolația era aproape inexistentă, iar pardoseala se deformată din cauza umidității, lăsând impresia că e puțin în pantă. Linoleumul din bucătărie era rupt în colțuri, covorașul se învechise, iar spațiul îngust era mobilat cu articole pe care le cumpărase de-a lungul anilor din magazinele de mâna a doua. Pe pereți nu se afla nicio fotografie. Cu toate că locuia acolo de cinci-sprezece ani, rulota era mai puțin un cămin și mai mult un loc unde mânca, dormea și făcea duș.

În ciuda vechimii ei, rulota era mai mereu la fel de curată ca orice altă casă din Garden District. Dawson era, și fusese mereu, cam obsedat de curățenie. De două ori pe an, repara fisurile și astupa găurile pentru a ține la distanță rozătoarele și insectele și, de fiecare dată când se pregătea să plece pe platforma petrolieră, freca pardoseala din bucătărie și din baie cu dezinfectant și arunca din bufet tot ce s-ar fi putut strica sau mucegai. De obicei, muncea treizeci de zile legate, urmate de treizeci de zile libere, așadar, tot ce nu era conservă s-ar fi stricat în mai puțin de o săptămână, în special în timpul verii. Când se întorcea, curăța din nou toată rulota și o aerisea, încercând să scape de mirosul de aer închis.

Afară era liniște și, de fapt, doar de asta avea nevoie. Locuia la o distanță de cinci sute de metri de drumul principal, iar cel mai apropiat vecin era chiar și mai departe. După o lună petrecută pe platformă, era exact ceea ce avea nevoie. Unul dintre lucrurile cu care nu se obișnuise niciodată pe platformă era acel zgomot neîncetat. Un zgomot nefiresc – de la macaralele care descărcău provizii, la elicoptere, la pompe, la bătaia continuă a metalului pe metal – un vacarm ce nu conținea niciodată. Platformele extrăgeau petrol fără oprire, ceea ce însemna că, chiar

și atunci când Dawson încerca să doarmă, zgomotul continua. Cât timp era acolo, încerca să-l ignore, dar ori de câte ori se întorcea la rulotă, era izbit de acea liniște aproape impenetrabilă care se așternea atunci când soarele se afla sus pe cer. Dimineța auzea trilarile păsărilor, iar seara, după ce apunea soarele, asculta cum greierii și broaștele își sincronizau uneori ritmul preț de câteva minute. De obicei, era liniștitor, dar, din când în când, acele sunete îl duceau cu gândul acasă și atunci când se întâmpla asta, se retrăgea înăuntru, încercând să scape de acele amintiri. În schimb, căuta să se concentreze asupra lucrurilor obișnuite cu care își ocupa timpul atunci când se afla pe uscat.

Mânca. Dormea. Alerga și ridica greutatea sau își repara mașina. Obişnuia să facă plimbări lungi cu mașina, fără o destinație anume. Din când în când mai mergea și la pescuit. Citea în fiecare seară și, uneori, îi scria lui Tuck Hostetler. Atâta tot. Nu avea nici televizor, nici radio și, cu toate că avea telefon mobil, în lista de contacte nu avea decât numere de la serviciu. Cumpăra alimente și alte produse de uz casnic și se oprea la librărie o dată pe lună, dar în afară de asta nu se aventura niciodată în New Orleans. În paisprezece ani, nu fusese niciodată pe Bourbon Street, nici nu se plimbase prin Cartierul Francez, nu savurase niciodată o cafea la Café Du Monde, nici nu băuse vreun cocktail la Lafitte's Blacksmith Shop Bar. În loc să meargă la sală, făcea exerciții în spatele rulotei, sub o prelată uzată pe care o întinsese între aceasta și copacii din apropiere. Nu mergea la cinematograful, nici în vizită la vreun prieten duminică după-masa, când jucau cei de la Saints. Avea patruzeci și doi de ani și nu mai ieșise la o întâlnire de pe vremea când era adolescent.

Majoritatea oamenilor nu ar fi vrut sau nu ar fi putut să trăiască astfel, însă ei nu îl cunoșteau. Nu știau cine fusese sau ce făcuse, iar el își dorea ca lucrurile să rămână așa.

Apoi, într-o după-amiază caldă, pe la mijlocul lunii iunie, primi din senin un telefon și amintirile din trecut își făcură din

nou loc în inima lui. Dawson era în concediu de aproape nouă săptămâni. Pentru prima oară în aproape douăzeci de ani, se întorcea în sfârșit acasă. Acest gând îl neliniștea, dar știa că nu avea de ales. Tuck îi fusese mai mult decât un simplu prieten, fusese ca un tată pentru el. Și, în acea liniște, în timp ce medita la acel an care fusese un moment de cumpănă în viața lui, Dawson zări din nou acea mișcare. Când se întoarse, nu văzu nimic și se întrebă din nou dacă nu cumva o luase razna.

*

Fusese sunat de Morgan Tanner, un avocat din Oriental, North Carolina, care îl anunțase că Tuck Hostetler murise.

– Sunt unele chestiuni pe care ar fi mai bine să le rezolvăm în persoană, îi explică Tanner.

Primul gând al lui Dawson după ce închise fu să rezerve un bilet de avion și o cameră la o pensiune, apoi să sune la o florărie și să comande un buchet de flori.

În dimineața următoare, după ce încuie ușa rulotei, Dawson se duse în spate, la șopronul din tablă unde își ținea mașina. Era marți, 18 iunie 2009. Își luă singurul costum pe care îl avea și un sac de marinar pe care și-l pregătise în toilul nopții, pentru că nu reușise să doarmă. Desfăcu lacătul și ridică grilajul, privind cum razele soarelui pătrundeau prin geamurile mașinii pe care o recondiționa și o repara încă din liceu. Era un automobil clasic model fastback din 1969, genul de mașină care întorcea capetele pe vremea lui Nixon și chiar și în prezent. Arăta de parcă tocmai atunci fusese scoasă din fabrică. De-a lungul anilor, nenumărați străini se oferiseră să o cumpere de la el. Dawson îi refuzase. „Este mai mult decât o mașină“, le zicea el, fără alte explicații. Tuck ar fi înțeles exact ce voia să spună.

Dawson aruncă sacul pe scaunul din dreapta și puse costumul peste el, înainte să se așeze la volan. Când întoarse cheia, motorul prinse viață cu un huruit puternic. Conduse mașina

ușor pe pietriș, apoi sări din ea și închise șopronul. În timp ce făcea asta, verifică în gând dacă își luase tot ce avea nevoie. Două minute mai târziu, ieșea pe strada principală, iar după o jumătate de oră intra în parcare cu plată a aeroportului din New Orleans. Ura să-și lase mașina acolo, dar nu avea încotro. Își luă lucrurile după care se îndreptă spre terminalul unde, la ghișeul liniei aeriene, îl aștepta biletul de avion.

Aeroportul era aglomerat. Bărbați și femei plimbându-se la braț, familii care mergeau în vizită la bunici sau la Disney World, studenți care făceau naveta între casă și școală. Cei care erau în călătorie de afaceri trăgeau după ei bagajele de mână, vorbind întruna la telefon. El se așeză la o coadă care înainta greu și așteptă până când îi veni rândul la ghișeu. Arată cartea de identitate și răspunse la câteva întrebări de rutină, apoi primi tichetul de îmbarcare. Făcea o singură escală, în Charlotte, mai puțin de o oră. Nu era rău. Odată ce va ajunge în New Bern, va închiria o mașină și va mai parcurge un drum de patruzeci de minute. Presupunând că nu existau întârzieri, ar fi trebuit să ajungă în Oriental la sfârșitul după-amiezii.

Până nu se așezase pe locul lui în avion, Dawson nu realizase cât era de obosit. Nu era sigur când adormise în cele din urmă – ultima dată când se uitase la ceas era aproape patru – dar se gândi că avea să doarmă în avion. Și-apoi, nu prea avea ce să facă odată ajuns în oraș. Era singur la părinți, mama lui îl părăsise când avusese doar trei ani, iar tatăl lui făcuse lumii un bine, murind din cauza băuturii. Dawson nu mai vorbise cu nimeni din familie ani la rând și, în acel moment, nu avea nicio intenție să reînnoade legăturile.

Va fi o călătorie scurtă, sosea și pleca. Va face ceea ce trebuia să facă, neavând de gând să zăbovească mai mult decât era cazul. Crescuse în Oriental, dar nu aparținuse niciodată cu adevărat aceluși loc. Orientalul pe care îl știa el nu semăna deloc cu imaginea plină de viață promovată de Centrul de

Informare Turistică. Pentru majoritatea oamenilor care și-ar fi petrecut o după-amiază acolo, Oriental ar fi putut trece drept un orașel nonconformist, plin de artiști și poeți și pensionari care nu-și doreau nimic altceva decât să-și petreacă anii senectuții navigând pe Râul Neuse. Centrul era atrăgător, presărat cu magazine de antichități, galerii de artă și cafele. Aveau loc acolo mai multe festivaluri săptămânale decât ai fi crezut că se poate într-un oraș cu doar câteva mii de locuitori. Dar adevăratul Oriental, cel pe care îl cunoscuse în copilăria și tinerețea lui, era cel locuit de familii ale căror strămoși ocupaseră acea zonă din perioada colonială. Oameni precum judecătorul McCall și șeriful Harris, Eugenia Wilcox și familiile Collier și Bennett. Ei erau cei care stăpâniseră întotdeauna pământurile, strânseseră recoltele, vânduseră lemnul și stabiliseră mersul lucrurilor. Ei reprezentau influența puternică, din umbră, într-un oraș care fusese întotdeauna al lor, păstrând lucrurile după bunul lor plac.

Dawson aflase asta pe pielea lui la optsprezece ani, iar apoi la douăzeci și trei de ani, când plecase de-acolo pentru totdeauna. Nu era ușor să fii un Cole nicăieri în Districtul Pamlico, în special în Oriental. Din câte știa el, fiecare Cole din arborele genealogic al familiei până la străstrăbunicul său făcuse închisoare. Mai mulți membri ai familiei fuseseră condamnați pentru o diversitate de lucruri, pornind de la amenințare și violență și terminând cu incendiere premeditată, tentativă de omor și chiar crimă. Teritoriul stâncos și împădurit unde locuia familia extinsă semăna cu o țară care funcționa după propriile reguli. O grămadă de barăci dărăpănate, de rulote și de hambare șubrede ocupau proprietatea pe care familia lui o numea casă și dacă n-ar fi avut de ales, până și șeriful ar fi evitat acel loc. Vânătorii se țineau departe de acel ținut, considerând că plăcuța pe care era scris INTRUȘII VOR FI ÎMPUȘCAȚI PE LOC nu era un simplu avertisment, ci o promisiune. Cei din familia Cole erau contrabandiști și traficanți de

droguri, alcoolici, își băteau nevestele, erau părinți abuzivi, hoți și proxeneți și, pe lângă toate astea, de o violență patologică. Conform unui articol apărut într-o revistă care nu mai exista, la un moment dat fusese considerată ca fiind cea mai depravată și mai răzbunătoare familie situată la est de orașul Raleigh. Nici tatăl lui Dawson nu făcuse excepție. De la vârsta de douăzeci de ani, până la treizeci și ceva de ani își petrecuse majoritatea timpului în închisoare pentru diferite tipuri de agresiuni, inclusiv pentru înjunghierea unui bărbat cu un piolet pentru că acesta îi tăiasse fața în trafic. Fusese judecat și achitat de două ori pentru crimă după ce martorii dispăruseră. Până și ceilalți membri ai familiei aveau grijă să nu-l provoace. Cum și de ce se căsătorise mama lui cu el erau întrebări la care Dawson nu reușise să răspundă. Nu o învinuia pe mama lui pentru că fugise. Cât fusese copil, își dorește și el să fugă de acasă. Nu o învinuia nici pentru că nu îl luase cu ea. Bărbații din familia Cole erau ciudat de posesivi cu copiii lor, iar el nu se îndoia că tatăl lui ar fi urmărit-o pe mama lui și oricum l-ar fi luat de la ea. Îi spusese asta lui Dawson de mai multe ori, iar Dawson preferase să nu îl întrebe pe tatăl lui ce ar fi făcut dacă mama lui ar fi refuzat să renunțe la el. Dawson știa deja răspunsul.

Se întrebă câți membri ai familiei mai locuiau încă acolo. Când plecase el, pe lângă tatăl său, mai rămăseseră acolo un bunic, patru unchi, trei mătuși și șaisprezece veri. Probabil că în acel moment, având în vedere că verii crescuseră și aveau și ei copii, se înmulțiseră, însă nu își dorea deloc să știe mai multe. Chiar dacă acela era universul în care crescuse, ca și în cazul orașului Oriental, nu aparținuse niciodată cu adevărat acelei familii. Poate că mama lui, oricine ar fi fost, avusese vreo legătură cu asta, însă el nu era ca ceilalți din familie. Fusese singurul dintre verii lui care nu se încăierase la școală și care avusese note bunele. Se ținuse departe de droguri și de băutură, iar ca adolescent își evitase verii atunci când aceștia se plimbau cu mașina prin oraș căutând să provoace scandal.

De obicei, le spunea că trebuia să verifice alambicul sau să dea o mână de ajutor la dezasamblarea vreunei mașini pe care o furase cineva din familie. Stătea în banca lui și încerca să nu iasă în evidență.

Situația era delicată. Chiar dacă cei din familia Cole erau o bandă de infractori, asta nu însemna că erau și proști, iar instinctul îi spunea lui Dawson că trebuia să ascundă cât putea de bine faptul că era diferit față de ei. Fusese probabil singurul puști din istoria școlii care se străduise din răspuțeri să pice intenționat la un test și care învățase cum să își modifice propriul carnet de note ca să pară mai rele decât erau în realitate. Învățase cum să golească pe ascuns o cutie de bere de îndată ce careva dintre ei se întorcea cu spatele, găurind-o cu vârful cuțitului, iar când folosea drept scuză munca pentru a-și evita verii, de obicei trudea până la miezul nopții. Îi mersese o vreme dar, în timp, începură să apară nepotriviri. Unul dintre profesori îi spusese unuia dintre tovarășii de pahar ai tatălui său că era cel mai bun elev din clasă; mătușile și unchiul începuseră să observe că era singurul dintre toți verii care nu avusese probleme cu legea. Într-o familie în care loialitatea și conformitatea erau mai importante decât orice altceva, el era diferit – nu exista păcat mai mare.

Tatăl său se înfurie. Cu toate că lua bătaie încă de la vârsta de doi ani, tatăl preferând curelele și cordoanele, când ajunsese la doisprezece ani acestea deveniseră personale. Tatăl obișnuia să-l bată până când îi innegrea și îi învinețea spatele și pieptul, apoi se întorcea după o oră, revărsându-și furia asupra feței și picioarelor băiatului. Profesorii știau ce se întâmplă, dar, temându-se pentru propriile familii, închideau ochii. Șeriful se prefăcea că nu vede vânătăile și rănilor când se întâlnea cu Dawson, care se întorcea acasă de la școală pe jos. Restul familiei nu părea deranjată de asta. Abee și Nebunul Ted, verii lui mai mari, îl încolțeau ori de câte ori aveau ocazia și îl băteau mai tare decât tatăl său – Abee, deoarece credea că Dawson